

жението на старото, на гнилото и на несъвършенното и животът на новото, на здравото и на човъческото. Ще може ли нѣкой да отстрани тая сентенца и да накара природата да влѣзе въ другъ пжтъ? . . .“

При наличността на това положение, нито Ботйовъ, нито „апостолитѣ“, нито „комитетътъ“, е могълъ да стои съ згърнати ржцѣ. Всички се приготвявали за послѣдня разплата. Всички пишатъ, че вжтрѣ населението е готово, стига да се даде началото!

Но когато опряло, кой да даде това начало, указало се, че „народниятъ войвода“ замръкналъ въ скута на Сърбия, „крилатиятъ“ Филипъ останалъ безъ крака, а другитѣ, кой-по-отъ-кой незасегаеми дипломатически величия, за нищо друго не бивало, освѣнъ да носятъ вода и да продаватъ боза.

Само при една концесия, дадена Ботйву отъ страна на „дѣйцитѣ“, че ще бжде запазена самостоятелността на българската революция, той се нагърбилъ да изпълни завѣтния си идеалъ — да поведе отборъ лични момци къмъ плешестата снага на Балкана...¹⁾

¹⁾ Формални основания да настоява за самостоятелно революционно дѣйствие намиралъ българскиятъ поетъ въ намѣсата на одесци. Ботйовъ бѣше непосредствено запознатъ съ тѣхното гледище върху българското движение, но прѣзъ началото на пролѣтъта (1876.) той притежаваше и единъ документъ отъ тѣхъ, изпратенъ до „Почитаемитѣ господа“ въ Букурещъ, изъ който революционниятъ екивокъ на „добродѣтелнитѣ“ одесци щастливо живува съ московското попечителство. Този документъ има извѣстно отношение къмъ прѣдмета на нашия разказъ въ текста, затова ще трѣбва да го отнесемъ изцѣло въ тая бѣлжжка:

„Одеса, 13. мартъ 1876.

Почитаемий Господа!

Съ удоволствие идемъ да отговоримъ на любезното ни Ваше писмо отъ 26. февруари:

Ние съ голѣмо внимание четохме това, що изъ Бѣлградъ ви пишатъ и твърдѣ ви благодаримъ за съобщението на вашето миѣние върху това дѣло. Личноститѣ, които ви пишатъ, намъ